

berg, 1987). Tačiau faktiškai šalyje populiarešnis bukmolas. Jis, kaip pagrindinė kalba, vartojamas apie 90 procentų mokyklų, apie 85 procentus laikraščių ir žurnalų rašo bukmolu. Svetimtaučiai, atvykę į Norvegiją, taip pat pirmiausia mokomi bukmolo. Raštų kalba tvarkoma ir redaguojama labai reikliai, tačiau šnekamoji kalba iki šiol neturi kokių nors bent kiek griežčiau fiksuotų normų. Tik iš radijo ir televizijos diktorių, aktorių, viešai kalbančių parlamento ar vyriausybės narių reikalaujama laikytis tam tikrų bukmolo tarimo taisyklių, o visi kiti kalba savo nuožiūra (visi universitetų dėstytojai, net ir filologai gali dėstyti tarmiškai). Nynoškui taip pat buvo bandyta nustatyti šnekamosios normos, artimas rašomajai kalbai, tačiau vėliau net ir nynošką remiančios organizacijos iškėlė šūkį „Kalbėkime tarmiėmis, rašykime nynošku“ (Språket vårt, 149). Tiesa, pastaruoju dešimtmėčiu vis dažniau pasigirsta kalbininkų balsų už tvirtas šnekamosios kalbos normas (Vinje, 1993), bet čia pat sulaukiama didelės priešiškos reakcijos: kalbininkai kaltinami baisiu nedemokratiškumu, net tironija (Føllesdal, 1993). „Laisvo pasirinkimo“ principas šalyje tebėra garbinamas („laisvas pasirinkimas“ reikišia galėjimą rinktis ne tik kalbos tipą – bukmolą ar nynošką, – bet ir kokius tik nori toleruojamus rašybos ir tarties variantus), o gal net savotiškai tikima, kad Norvegijai skirta speciali misija tapti „pažangaus kalbos išlaisvinimo kraštu“ (Selberg, 1993, 192).

Dabartinės norvegų kalbos norminimas iki šiol kelia daugybių problemų. Kalbininkai gerai supranta, kad kalbos kultūra yra ne tik tai, ką siūlo kalbos specialistai, bet ir tai, kas atitinka visos tautos poreikius. Visi Kalbos tarybos sprendimai ir siūlymai ilgai apmąstomi ir kruopščiai rengiami (Norsk språkråd, 1995). Kiekvieną norminamąjį nutarimą (nesvarbu, koliai sričiai – žodyni, morfologijai, sintaksiai ar rašybai – jis taikomas) stengiamasi pagrįsti gerai argumentuotais norminimo principais, nes nepagrįsti siūlymai kaipmat susilaukia griežtos kritikos ir vartotojų nepakiusumo.

O kokią ateitį norvegų bendrinei kalbai prognozuoja mokslininkai? Ar ir toliau gyvuos dvi rašomosios kalbos? Ar viena kuri nors pasitrauks, duodama kelią antrajai? O galgi jos vis dėlto susilies į vieną? Drąsiai prognozuoti kol kas niekas nedrįsta. Štai baigiamoji O. M. Selberg (Selberg, 1993, 195) straipsnio pastraipa: „Žmonės pavargo nuo kalbinės kovos ir netiki jokiomis radikaliomis reformomis... Tik pat kalbos raida parodys, kurios kalbos formos ilgai išsilaikys“.

Evalda Jakaitienė

LITERATŪRA

Dyvik H., 1993, Normbegreper, systembegreper og individueringen av norske skriftspråk. – Standardspråk og dialekt. Seminarer i Oslo. Bergens Riksmålsforening og det Norske Akademi for Sprog og Litteratur.

Føllesdal E., 1993., Språknormering og standardspråk. – Standardspråk og dialekt. Seminarer i Oslo. Bergens Riksmålsforening og det Norske Akademi for Sprog og Litteratur.

Haugen E., 1968, Riksspråk og folkemål. Norsk språkpolitikk i de 20 århundre, Oslo.

Haugen E., 1976: The Scandinavian Languages. –, London: 3 Queen Square.

Norsk Språkråd, 1995 – Norsk Språkråd. Årsmelding 1994. Oslo.

Papazian E., 1991, Norsk språknormering i dag. En analyse av Norsk språkråds normering av bokmål det siste tiåret. – Språkkideologi og språkplanlegging i Noreg. Bergen.

Selberg O. E., 1993, Enhetsvisjon og språkpluralisme i Norge. – Standardspråk og dialekt. Seminarer i Oslo. Bergens Riksmålsforening og det Norske Akademi for Sprog og Litteratur.

Skadberg K., 1987, Prinsipp som er lagde til grunn for normeringa av nynorsk det siste tiåret. – Mål og medvit (Heiderskrift til Kjell Venås).

Språket vårt – Leite, Arild; Lundebj, Einar; Torvik, Ingvald. Språket vårt før og nå. – Gylden: Norsk Forlag, 1992

Vikør L. S., 1988, Språkplanlegging. Prinsipp og praksis. Oslo, 1988

Vikør L. S., 1993, The Nordic Languages. Their Status and Interrelations. Oslo, 1993

Vinje F. E., 1993, Talemålsnormering – prinsipielle synspunkter og personlige erfaringer. – Standardspråk og dialekt. Seminarer i Oslo. Bergens Riksmålsforening og det Norske Akademi for Sprog og Litteratur.

Pirmasis lietuvių kalbos valentingumo žodynas

Dabar kalbotyros specialistai ir kalbos praktikai daugiausia rašo apie tekstą ir jo funkcionavimą ir jį lemiančius faktorius, tad šiuo metu domėtis atskiro žodžio semantika, jo jungimosi išgalėmis kai kam gali atrodyti senamadiška ir neperspektyvu. Vis dėlto neštyrus kaip reikiant žemesnių lygmenų vienetų, jų kombinavimosi polinkių, sunku tikėtis iki galo išspręsti ir teksto, funkcinės gramatikos bei kitų dabar prioritetą įgyjančių kalbotyros sričių problemas.

Maždaug prieš porą metų pasirodė seniai laukiamas pirmasis lietuvių kalbos valentingumų žodynas – Nijolės Sližienės „Lietuvių kalbos veiksmožodžių junglumo žodynas“ (1. A–M. Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidykla, 1994). Junglumų žodynas eina per semantikos ir sintaksės kryžkelę, tiria dvių kalbos sferų sandūrą ir turi spręsti ne vieną abiejų tų mokslų sunkią problemą, o dar prisideda neįprasto tipo žodyno leksikografinės bėdos. Laimė, kad tokio nedėkingo ir sunkaus darbo ėmėsi patyręs gramatikos specialistė, apie dvi dešimtis metų tyrinęjusi valentingumo problemas, parašiusi keletą tos srities studijų. Kurdamą naujos krypties žodyną N. Sližienė nuveikė didžiulį darbą, pareikalavusį tikrai daug traukos ir energijos.

Žodyno tikslas, pačios autorės žodžiais tariant, – „parodyti, kaip veiksmožodžiai vartojami kalboje, su kokiais žodžiais, su kokiomis jų formomis bei konstrukcijomis eina sakinyje“ (P. 5). Šis darbas turėtų būti pirmiausia naudingas semantikos ir sintaksės mokslų studijoms. O žinant, kad „Dabartinės lietuvių kalbos žodyne“ žodžių jungimosi išgątos parodytos labai fragmentiškai, specialus tos srities žodynas turėtų būti nemaža pasipirtis ir kalbos praktikai. Vartosenos normos, kurias taip pat užsibrėžta atskleisti, išryškėja tik iš formų atrankos bei pavyzdžių – specialių normų nuorodų nėra.

Aptariamoji knyga pavadinta žodynu, tačiau ją sudaro dvi skirtingos, nors ir susijusios dalys – teorinė „Veiksmožodžių junglumas valentingumo teorijos požiūriu“ (P. 15–57) ir pats žodynas (P. 58–441). Tarp tų dalių idėtas gana platus teorinės literatūros sąrašas (knygos viduryje ji matyti neįprasta), kuris, žinoma, labai įdomus kalbotyros specialistams, o ne kalbos praktikams. Knygos pradžioje randame du įvadinius skyrelius „Žodyno paskirtis ir pobūdis“ ir „Žodyno sandara“. Neišstudijavęs pastarojo skyrelio, skaitytojas žodyno nesupras.

Recenzentas nusiteikęs šiuo metu kalbėti vien apie žodyną. Teoriškai diskutuoti su N. Sližienės atstovaujamosis valentingumo koncepcijomis reikėtų specialios studijos. Tačiau visai apeiti teorijos dalykų nepavyks, nes valentingumo žodynas ištiesai paremtas tam tikromis teorinėmis koncepcijomis.

Neturint lietuvių kalbos panašių žodynų pavyzdžių, autoriui teko remtis kitų kalbų valentingumo žodynų modeliais. Autorė tiesiog nepasako, kuo ir kiek ji remėsi, – tai, matyt, reikia susivokti iš literatūros sąraše minimų vokiečių kalbos (G. Helbig'o ir W. Schenkello, taip pat ir kitų) valentingumo žodynų. Esama ir šiek tiek kitokių, autorės neminimų, junglumo žodynų modelių, pavyzdžiui, lenkų k.: „Słownik syntaktyczno-generatywny cza-

owników polskich“ (1. A–M, red. K. Polanski) Wrocław, Warszawa... Wyd-wo Polskiej Akad. Nauk, 1980; rusų k.: Словарь сочетаемости слов русского языка (ред. П.Н. Денисов и В. В. Морковкин). Москва: Русский язык, 1983).

Apie žodyno sandarą be maž viską galima sužinoti iš vieno žodžio aprašo. Štai kaip N. Sližienės žodyne (P. 61) pateikiamos veiksmožodžio *aiškintis* dvi pirmosios reikšmės:

aiškintis, –asi, –osi

1. aiškintis (iš-) 3(2) *daryti sau aišką, suprantamą*

a) Nom Acc/S (su Instr) [A₁ Con Com]

b) Nom plur Acc/S [A₁ Con]

Nom Hum

a) *Mokėjęs aiškino su draugu, kaip*

Acc Abstr

spregti uždavinį; Ar jau išsiaiškina

uždavinio sprendimą?; b) Kai kuriuos

klusimus mokėsiniai išsiaiškino patys

S

2. aiškintis (pa-) 3 aiškinti ką teisinant save

Nom (Dat) Part/S [A₁ B Con].

Nom Hum

Vairuotojas aiškino inspektoriui

nepastebėjęs ženklo; Mokėjęs aiškino,

kad draugą užgavo netečia; Pasiaiskink

Part

nieko apie tai neteinojęs

S

Šių simbolių „algebrą“ kalbos praktikai, net mokytojai ar studentai lituanistai, įveikti tikrai nelengva. O tai atlikti reikėtų tokiu būdu: sintaksinio valentingumo simbolius, pateiktus po reikšmės aiškinimo pirmiausia, susirasti įvado gale (P. 13–14) pridėtame sąraše, o semantinio valentingumo simbolių ieškoti teorinės dalies tekste (P. 19–25). Negi negalima buvo visko sudėti į vieną, tarkim, knygos pradžioje pateikiamą simbolių bei santrumpų sąrašą?

Paanalizuoikime iliustracijai pateikiamo veiksmožodžio aprašą.

Antraštinis žodis duodamas su pagrindinėmis formomis. Toliau numeruojamos jo reikšmės (apie jų atranką ir pateikimo būdą – šiek tiek vėliau). Prieš reikšmę autorė priversta kartoti antraštinį žodį, nes nori iš karto pasakyti, keliavalentis yra veiksmožodis, pavartotas aptariamąja reikšme (*aiškintis* pirmąja reikšme trivalentis arba divalentis, o antrąja – tik trivalentis). Mąnytume, kad valentingumų kiekį sprausiti dar prieš reikšmės aiškinimą visai nėra reikalo – jis matyti iš žemiau pateikiamų simbolių.

Veiksmožodžių priešdėliu labiau tikėtų nurodyti priešdėliu būdingoje vietoje – priešais šaknį: ne *aiskintis* (iš-), o (*išsi-*)*aiskinti(s)*.

Po reikšmės apibūdinimo pirmiausia lotyniškais (tarptautiniais) simboliais nurodomas sintaksi-

nis valentingumas: Nom – vardininkas, Acc – galininkas, S – sakiny, Instr – įpigininkas, Dat – naudininkas, Part – dalyvis. Populiariesniam, praktiniam žodynui labiau tiktų lietuviški simboliai ar santrumpos. Vien tarptautiniai simboliai ir autorė neišsiverčia, nes sintaksinio valentingumo struktūroje nurodo ir konkrečius prielinksnius (plg.: *su* Instr). Kalbos praktikai išvis sunku suvokti, kodėl kai kur už simbolio AdvLoc gali slypėti ne tik vietos prieveiksmis, bet ir vietininkas ar prielinksninė vietos konstrukcija. Kiti prielinksniai telpa valentinguomo struktūroje, o vietos – jau ne.

Dar sunkiau kalbos praktikiui suvokti laužtiniuose skliaustuose pateikiamas semantinio valentingumo nuorodas. Jos, nepastudijavus minėtos teorinės dalies, daugybę abejonių kelia net ir semantines sintaksės specialistai, nes vieni valentingumo tyrinėtojai jų skiria vienokį kiekį, kiti kitokį, o svarbiausia – net ir tuo pačiu vardu vadinamą valentinę funkciją ne visi supranta vienodai. N. Sližienė jų skiria, regis, 24. Mūsų pavyzdyje minimi semantinio valentingumo simboliai sutrumpintai taip nuskomi: A₁ – agentas – veiksmo iniciatoriaus ir atlikėjo funkcija, būdinga gyvoms būtybėms (dar yra ir A₂ ir Ac), B – beneficentas – adresato, gavėjo, turėtojo funkcija, Com – komitatyvas – antraeilio agento, paciento, percepciento ar beneficentio funkcija, Con – kontentyvas – veiksmo ar būsenos turinio funkcija.

Nelengva suvokti ir valentingumo struktūrose pateikiamų papildomų ženklų (dvejųopų skliaustų ir įžambaus brūkšnio) prasmę ir tų struktūrų skaidymą pagal raides (a), b...).

Pastudijavus įvado „Žodyno sandara“ kiekvieną eilutę, paaiškėja: lenktiniai skliaustai rodo valentinių palydovų fakultatyvumą, laužtiniai – semantinį valentingumą, o įžambus brūkšnys (/) – alternacija. Pastaroji ne visada reiškia, kad viena valentinio palydovo forma bet kada gali būti pakcista kita – toks pat ženklas rašomas ir tuomet, kai palydovų alternacija susijusi su skirtinga leksine raiška, kitaip tariant, kai konkrežiu atveju tos alternacijos visai nėra, pvz., *eina į darbą / prie darbo* (abejotina, ar tai visai tas pat?), bet *eina prie rugių* (ne į rugius) (žr. P. 9).

Gana sąlygiškai struktūros skaidomos ir į raišinius pogrupius. Jie gali rodyti, kad veiksmožodis visai ta pačia reikšme vartojamas pagal du sintaksinius modelius, kad veiksmožodžių reikšmės skiriasi tam tikrais niuansais ir kad jos gerokai skirtingos. Be to, sintaksinio valentingumo struktūros gali sudaryti kelias santykiavimo su semantinėmis struktūromis kombinacijas. Mąnytume, kad tas suskaidytas struktūras galima suvokti ir vieną – reikėtų pridėti tik daugiau simbolių alternacijų.

Po abiejų valentingumo struktūrų pateikiamas valentinių palydovų apibūdinimas pagal leksinę semantiką. Tai vadinama leksiniu valentingumu, bet iš tiesų simboliai Hum (žmogus), + Anim (gyva būtybė), – Anim (negyvas daiktas), Abstr (abstraktus dalykas) rodo ne patį leksinį valentingumą, o tik leksinių tipų denotatinių atitiktumų klases. Pavyzdžiui veiksmožodžio *adyti*, vartojamo reikšme „taisyti prakiurusias pirštines ir kt.“, prie sintaksinio palydovo (*su*) Instr pateikiamas simbolis – Anim pasako apibendrintai tik negyva daikta, o iš tiesų šio veiksmo priemonė gali būti tik smailas paigas daiktas (ada, virbalas, yla...). Beje, nurodyti leksinę semantinio palydovo klasę daug labiau tiktų ne prie sintaksinio valentingumo simbolio, o prie semantinio valentingumo.

Kiekvienam žodynui labai svarbu jo objektas ir pagal jį pasirinkti konkrečius žodyninius vienetus.

Aptariamajame žodyne autorė numadusi per du tomus aptarti tik apie 2000 veiksmožodžių (pirmajai daliai (A–M) turėtų tekti apie pusė to kiekio). Atrinkti užsimota „tuos, kurių vartoseną įvairesnė ir sudėtingesnė, taip pat atsižvelgti į vartosenos svyravimus, daromas klaidas ir pan.“ (P. 7). Tai, žinoma, nėra konkrečiu. Belieka pasitikėti gera autorės intuicija. Recenzentui šovė į galvą mintis – palyginti savo nuojautą su žodyno autorės nuojauta.

„Dabartinės lietuvių kalbos žodyno“, kuriuo autorė kažkiek naudojosi, M raidės pradžios 50 veiksmožodžių N. Sližienės atrinktus veiksmožodžius parodykime pusjuodžiu šriftu, o recenzento – retintu: *madaruoti, magauti, magėti, maginti, magnetėti, magnetinti, magneizuoti, maigyti, maininkauti, mainyti, mainytinti, maišyti, maišytiis, maištauti, maištinkauti, maitinti, maitintis, maitoti, maitotis, maivytiis, makaluoti, makaruoti, makasyti, makuoti, makleni, maklini, maknoti, makoti, makseti, maktelėti, maldauti, malonėti, maloninti, malšinti, malti, maltis, malūninkauti, malžyti, mandagėti, mandaginti, manevruoti, manginti, mangytiis, manifestuoti, manipuluoti, manyti, manytiis, manykti, mankštinti, margėti*. Taigi N. Sližienės nuojauta atrinko 12 veiksmožodžių (24%), o recenzento – 23 (46%). O jeigu taip palygintume bent dešimties žmonių nuojautą ir iš to apskaičiuotume atrenkamų veiksmožodžių vidurkį, subjektyvumo kur kas sumažėtų. Beje, praktikos reikalui 24% dabartinės kalbos veiksmožodžių gal ir pakanka, o mokslo studijoms aiškiai per mažą.

Priešdėlinių veiksmožodžių atrankos principui (skyrum nepateikti tik veikslu besiskiriamųjų priešdėlinių veiksmožodžių) reikia visiškai pritarti.

Problemiška ir veiksmažodžių reikšmių atranka. Pasidomėkime daugiareikšmiu veiksmažodžiu *būti*. Iš DLKŽ pateiktų 9 būti reikšmių N. Sližienė atrinkusi 6, iš tiesų dažnas svarbiausias, tik kažin ar vertėjo nulytėi itin dažną *būti* vartojimą jungtimi. Jeigu tai daroma teoriniiais sumetimais, reikėjo tai aptarti.

Jokiu vietos taupymu negalima pateisinti nenuoseklumo – daugiareikšmio veiksmažodžio reikšmės apibrėžėnėti, o teturinio vieną – palikti visai neapibūdintą. Kuo pastarųjų veiksmažodžių motyvuojamos valentingumo struktūros?

Reikšmės aiškinamos itin glaudiai, redukuotai, lyg ir panašiai kaip DLKŽ, nors autorė, matyt, ieškojusi ir savų apibrėžimo variantų. Reikia gerokai suabejoti, ar valentingumo reikalui tinka sutraukti, neišplėsti reikšmių nusakymai. Taigi jau kelintą kart atsimušame į teorines autorės koncepcijas. Bent porą žodžių dėl jų reikia tiesiogiai pasakyti.

Žodyno autorė (ir recenzentas drauge su ja) kalba apie valentingumą, o pats žodynas pavadintas veiksmažodžių junglumo žodynu. Tik pridėtame tituluame lape anglų kalba skaitome „Dictionary of Lithuanian Verb Valence“. Iš tiesų viso veiksmažodžių junglumo autorė nė neketinanti aprašyti – ji nagrinėja tik į valentinę veiksmažodžio struktūrą įeinančius jo junglumo atvejus. Teorinėje dalyje aiškiai pabrėžiama, kad vadinamųjų „laisvųjų narių“ apibūdinti nesą reikalo (žr. P. 34–35).

O patį valentingumą autorė nusako taip: „veiksmažodžio valentingumo laikoma jo reikšmės lemiamą ypatybę atverti tam tikrą skaičių vietų, kurias sakinyje užima tam tikros reikšmės žodžiai bei jų formos arba jų atitikmenys“ (P. 16). Iš tokios valentingumo sampratos norėtume padaryti keletą nuoseklių išvadų.

Veiksmažodžio valentingumo išėities taškas yra jo reikšmė (pirmiausia individuali leksinė reikšmė ar net semema), tad ją reikia atskleisti kuo išsamiau, pagal tam tikrus, kiek galint vienodesnius kriterijus, gal net standartintam tam tikrus semantinius komponentus. Kaip semantikos elementas veiksmažodžio reikšmė tiesiogiai gali numatyti taip pat tik semantinius elementus – individualaus ar tipinio pobūdžio. Vadinasi, turėtume pirmiausia pateikti semantinį, o ne sintaksinį valentingumą, kaip daroma žodyne. Valentingumas rodo tik veiksmažodžio potencines jungimosi išgales, o kiek ir kaip jos bus realizuojamos konkrečiame sakinyje priklauso ne vien nuo veiksmažodžio, ir ne vien nuo to, kaip labai veiksmažodžiui kurio palydovo reikia, bet ir nuo sakinio, nuo platesnės to veiksmažodžio aplinkos, net ir nuo teksto kūrimo specifinių polinkių.

Valentingumas orientuojamas pirmiausia į sakinio sintezę, o sakinio analizei jis naudingas tik atsijojus tai, kas lemiamas teksto ir sakinio specifikos, ir dar atsiribojus nuo „laisvųjų narių“ – tik taip rekonstruojamas sakinio semantinės struktūros branduolys. Žodyno autorė pateikia pagal valentinę struktūrą pačius tipiškiausius pavyzdžius ar specialiai juos sukūrusi. Ir dar derėtų pasakyti, jog tarp valentingumo plano ir jo realizacijos sakiniuose esama nemaža skirtybų. Bet žodyno autorė šiuo klausimu laikosi visai kitokių pozicijų: ji nuolat pabrėžia, jog pagal valentingumą tiesiog galima analizuoti sakinio struktūrą.

Atskirų semantinio valentingumo aktantų sąvokos suformuluotos pagal apibendrintą jų funkciją veiksmažodžių kaip semantinį predikatų atžvilgiu, bet be jokių aiškiai suformuluotų principų.

Todėl, kaip minėta, neiškios tų semantinį funkcijų ribos ir tokie gana skirtingi jų sąrašai. Žinoma, tai ne N. Sližienės, o visų valentingumo tyrinėtojų bėda ir trūkumas. Matyt, nuo tarpu į semantines valentes funkcijas turime žiūrėti kaip į tam tikro sintaksės mokslo etapo sąlygiškas sąvokas.

Labai trapi ir būtinųjų palydovų riba su fakultatyviaisiais: be pirmųjų sakinis esą nustojas būti gramatiškas, kai nėra veikiamas situacijos ar konteksto (žr. P. 30–31), o fakultatyviejį aktantai su sakinio gramatiškumu esą nesusiję. Manytume, jog sakinio gramatiškumo esama keletas variacijų, lemiamų skirtingų faktorių, ir tą gramatiškumą ne visuomet paprasta nustatyti. Štai žodyno autorė veiksmažodžio *belsti*, vartojamo reikšime „daugyti ką su garsu“, priemonės įagininką pateikia kaip būtinąjį aktantą, o veiksmažodžio *kalti* „mušant varytį, smeigti“ – kaip fakultatyvųjį aktantą. Kaip įrodyti, kad beldimui priemonės svarbiau negu kalimui? Atrodo, gramatišku galima laikyti ir sakinį *Beldžia duris*. O kontekstas veikia kiekvieną teksto sakinį, tik ne visus lygiai.

Nepaisant kai kurio nenuoseklumo, vienokio ar kitokio sąlygiškumo, pasyviravimų tarp teorijos ir praktikos poreikių, vis dėlto reikia džiaugtis, jog pagaliau turime populiariausių lietuvių kalbos veiksmažodžių valentingumo žodyną. Ir visai ne iš kolegiškumo tvirtiname: šis N. Sližienės žodynas yra tikrai vertingas lietuvių kalbos semantikos ir sintaksės tyrinėjimas. Iš šio žodyno daug ką galima spręsti apie veiksmažodžių jungimosi išgales ir savitumus. Nijolėi Sližienei, kaip ir visiems, kas žengia pirmieji, teko sunkiausia ir nedėkingiausia dalia. Laukiame žodyno antrojo tomo.

Vitas Labutis